

Chứng đạo: GIÁ TRỊ TIỀN CỦA
Tác giả: Mục Sư Phan Thanh Bình

Chúng ta đang sống trong một thời kỳ mà người ta cứ đinh ninh rằng tiền của là tất cả. Nếu muốn có tất cả, trước hết phải có tiền. Việc đầu tiên là tiền đâu? Và lòng ham muốn tiền của của thế gian bùng lên như hỏa diệm sơn trong thời kỳ mạnh mẽ nhất.

Con người sanh trong trần thế, có thể xác vật lý, có đời sống vật chất, nên cần thức ăn để cung dưỡng, cần nhà cửa để che nắng, núp mưa, cần vật dụng linh tinh để xây dựng cuộc sống tiện nghi thoải mái. Thế mà chúng ta nhận ra ngay cái tác dụng mạnh mẽ của tiền của trên đời sống vật chất này. Nó là phương tiện chắc chắn và phải có để chúng ta đạt được nhu cầu tối yếu duy trì cuộc sống vật chất, tạo dựng đời sống vật chất sung túc, hoặc để thực hiện một lý tưởng cao cả. Nhưng chắc chắn không phải có tiền của là có tất cả. Trong đời này có những cái không thể mua bằng tiền, và có những quyền lợi không thể bán với bất cứ giá nào.

Ngày nay sức mạnh đồng tiền là khủng khiếp. Nó không còn chỉ giữ mối tương quan với vật chất mà đã xen vào sự hiểu biết.

*Ví khiến trong tay tiền bạc có
Nói dơi, nói chuột chán người khen*

Trần Tế Xương

*Vai mang bị bạc kè kè
Nói quấy, nói quá chúng nghe râm râm*

Ca dao

Nó len vào cả tình cảm

*Hay hay dở dở cũng vì tiền
Thù nên bạn bè, ân nên oán
Ác hóa nhân từ trắng hóa đen
Sức bạc giấy kia đam dễ thủng
Hơi đồng máu nòi thấy mê liền
Hòn duyên, túi phận vì không có,
Nếu có, thời mua được cả tiên.*

Khuê Ngọc

Nó còn bước vào cả tình yêu, nên biết bao cuộc tình duyên do “tiền định”.

Thế rồi tiền của đang là phương tiện nhảy lên mục đích. Đang là tên đầy tớ tốt bỗng trở thành chủ nhân khắc nghiệt. Nên đành than rằng:

*Mi hiểm chi mi rứa hồi tiền
Mi làm thế giới quá đảo điên
Mi tô mặt nạ đen ra trắng
Mi nắn lòng người thẳng hóa xiên
Mi xô nhân nghĩa vào một xô
Mi dẹp can thường lại hai bên
Thế gian điên đảo vì mi cả
Mi hiểm chi mi rứa hồi tiền*

(Không rõ tác giả)

Người ta chỉ có thể dùng tiền của mua bán những vật thể, nhưng không thể mua bán được những điều thuộc về lý trí, tâm hồn. Văn hào Đan Mạch Henrik Ibsen viết rằng: tiền của có thể cho ta nhiều ở lớp vỏ bên ngoài, chứ không ở nội tâm; nó cho ta nhiều thức ăn nhưng không phải là ngon miệng; lắm thuốc men nhưng không phải là sức khỏe; nhiều quen thuộc nhưng không phải là bạn thân; nhiều người hầu hạ nhưng không phải là kẻ trung thành; nhiều cuộc vui nhưng không phải là hạnh phúc.

Chúa Giê – xu phán rằng: “người nào nếu được cả thiên hạ mà mất linh hồn mình, thì có ích gì? Hay là có người nào lấy chi mà đổi linh hồn mình ư?” (Mác 8:36,37). Lời Chúa Giê – xu phán, khẳng định không có vấn đề dùng tiền của để “cầu hồn” cho linh hồn ở hỏa ngục được lên thiên đàng. Không thể có kiểu “tốt lẽ, dễ van”. Thần thánh nào còn bị mãnh lực tiền của để thay trắng đổi đen, kẻ kẻ có tội là vô tội thì chắc chắn không thể là Chân Thần.

Đối với sự cứu rỗi, thì tiền của chẳng có giá trị gì. “Chúng nó nhờ cậy nơi tài sản mình, phô trương của cải dư dật mình. Chẳng có người nào chuộc được anh em mình hoặc đóng giá chuộc người nơi Đức Chúa Trời... (Vì giá chuộc mạng sống họ thật mắc quá. Người không thể làm được đến đời đời)” (Thi Thiên 49:6-9). Tất cả tiền của trong thế gian này không đủ giá trị để chuộc một linh hồn tội lỗi ra khỏi sự đoán phạt của Đức Chúa Trời. Duy có huyết của Chúa Giê – xu mới đủ giá trị để chuộc tất cả linh hồn tội lỗi ra khỏi sự đoán phạt của Đức Chúa Trời, như lời Kinh Thánh dạy: “chẳng phải bởi vật hay hư nát như bạc hoặc vàng mà anh em đã được chuộc khỏi sự ăn ở không ra chi của tổ tiên truyền lại cho mình (nguyên tội), bèn là bởi huyết báu Đấng Christ” (I Phi – e – rơ 1:18,19), bởi sanh mạng của Ngài. Đấng đã thay ta chịu chết trên thập tự giá, đổ huyết ra chuộc tội cho chúng ta. Toàn thể Cơ Đốc nhân “đã được chuộc bằng giá rất cao rồi” (I Cô – rinh – tô 6:20). Đạo cứu rỗi của Chúa không phải là “đạo bán”, nhưng là “đạo ban”. Chẳng ai có thể lấy tiền của hay công đức để nhận được sự cứu rỗi của Chúa. Nhưng bất cứ ai cũng có thể nhận sự cứu rỗi, quý vị chỉ cần thừa nhận mình là người có tội, tin nhận Chúa Giê – xu làm Cứu Chúa của mình. Quý vị nhận được sự cứu rỗi tức khắc. “Ấy là nhờ ân điển, bởi đức tin, mà anh em được cứu, điều đó không phải đến từ anh em, bèn là sự ban cho của Đức Chúa Trời” (Ê – phê – sô 2:8).

Đức Chúa Trời chẳng những ban cho chúng ta sự cứu rỗi, Ngài còn ban “phước cho chúng ta trong Đấng Christ đủ mọi thứ phước thiêng liêng ở các nơi trên trời” (Ê – phê – sô 1:3). Trong thời các sứ đồ, có thuật sĩ Si – môn muốn được các ân tứ của Đức Chúa Trời, ông ta bèn đem tiền dâng cho các sứ đồ để xin được các ân tứ đó. Nhưng Phi – e – rơ quả rằng: “tiền bạc người hãy hư mất với người, vì người tưởng lấy tiền bạc mua được sự ban cho của Đức Chúa Trời” (Công Vụ Các Sứ Đồ 8:20).

Kính thưa quý vị, tiền của thật có giá trị với chúng ta trong đời này. Nhưng về sự cứu rỗi, phước hạnh trong đời này và cả đời sau thì chỉ có Chúa Giê – xu mới đủ giá trị để Đức Chúa Trời cứu chuộc và ban phước cho chúng ta mà thôi. Như vậy, quý vị không cần tung tiền của cầu an, cầu phước mà chỉ cần tin cậy vào Chúa Giê – xu là đủ.

Kính thưa quý vị là Cơ Đốc nhân, tiền của của quý vị thật có giá trị với Chúa. Chúa Giê – xu dạy rằng: “các người chớ chứa của cải dưới đất... nhưng phải chứa của cải ở trên trời” (Ma –

thi – ơ 6:19,20). Con người sinh ra với hai bàn tay trắng. Cả cuộc đời lao khổ chẳng mang được gì theo. “chứa của cải dưới đất” cho người. “Chứa của cải trên trời” cho mình. Chúa không bảo chúng ta chuyển ngân từ đất về trời. Nhưng chúng ta có thể dùng tiền của chúng ta có, tạo của cải ở thiên đàng, vì “công khó của anh em trong Chúa chẳng phải là vô ích đâu” (I Cô – rinh – ô 15:58). Của cải trên thiên đàng là linh hồn người ta. “Người khôn ngoan có tài được linh hồn người ta” (Châm Ngôn 11:30). Đồng tiền nào chúng ta dâng vào công việc Chúa để lo cứu rỗi linh hồn người ta, truyền bá đạo Chúa, thì giá trị đồng tiền đó còn lại đời đời. Vì có đó, “Đức Chúa Trời yêu kẻ dâng của cách vui lòng” (II Cô – rinh – ô 9:7) để lo công việc Chúa.